

דף י ע"א ר' בר רב הונא רמי פומבי ומצלל, אמר (עמוס ד) "הכון לקראת אליהך רמי פחמקי. נטעו מנפחים" רמי פחמקי ומצלל, אמר (עמוס ד) "הכון לקראת אליהך פטוצותם ערנוו וככלו" רמי פחמקי ומצלל. אמר בעברא קמיה מריה. אמר ר' בר אש' קולסוכן: הכון לקרןת כלעון טרול. כתנהה לפניו: שדי גלמיות. משליך למלטה מעלי כלען ילו' צולעטונו כלעס סטלאט טהימתה כהו:

עין איה

ח'יזונים צריך להיות זעיר הרבה עם רומרות מעלהו, כמו שאמר הכתוב "שמר רגליך כאשר תחדר חלך אל בית האלים", בולם בתהנשאך לחקר שדי ולחשך באבות אדור ד' תשמר עצמן מכל הסרה משנית גם היותר קלה ונמוכה, כי זה כל האדם באשר הוא אדם וכל מינו נתנו המה להיות מכין עצמו לקראת אלהים. ובסיוו מדרך הטובה המשעית כבר אבד את הבנתו ולא יזכה לאור היושר האלקי שיפיע בנפשו. ע"כ בראיות ר' בר יה' לסמן את הערך של חלק הרינה שבתפילה, שהוא אמנם מליבש את האדם מלינה והוא מעד רומרות מעלה נפשו המתגשאת להדרת קדוש, וגם זה רמי פומבי, להורות שERICA הוראת הגודולה להתחפש על כל הצדדים האנושיים גם היותר גמוכים שבו. ובזה קשור הוא הצד המשעי שבאים עט צדו הפיני באומן מוצאה מאור, ובזה הוא נכון לקראת אלהים שהוא ג'כ מגביה לשכת ומשפלי לראות. ותואר הכהנה נאות מאד נגד מעלת העין, שהרי אין האדם משיג את האמת הגמורה, וכל יתרונו הוא שהוא משיג את דעת ד' לפני ערכו, ע"כ כל כבוזו הוא רק לפני ערך הבנתו לפני הדבר המשוגג לו. ע"כ צריך להיות האדם מכבד מאד את כל מעשה וכל תוכנה הנושאת עליה כבוד והוד לשם ד' לפני צירוי של האדם, ע"פ שלפעמים ישאהו לבבו לומר כי بما נחשבו דבריהם בסלה המוגבלים לעומת הדר כבוד שם ד', לא ישבח כלל מצלחו האנושית איננה גערת ב"א לפני ערך הבנותו מצד לקראת אלהים. ע"כ הכל גדול ורב ערך הוא, רמי פומבי ומצלל.

ר' בר היליא לציין את הפעולה, שחלק הבקשה של התפילה צריכה שתפעל על האדם גם בධונו בשפל מצבו, בעדנו נוטה אל תוכנה פבדות, אל רצונות ורים, יוצר כי אליהם צורו אשר בידו כל טוב וחוו, ורצונו הפרטני הנושא לדברים שלפים וזרעים מה הוא נחשב כין שאין בידו לכין צעדיו אם לא תס' ד' ורחמי. ע"כ לא לו להזהדר מצדו החמרי, שדי גלמיות המשכת צליו רושם כבוד, ובר יודה לאורות שהגה גם ידיו אסורות ואין בו בצעמו יכולות גם להגן על עצמו אם לא חס' ד' ישגבו. ע"כ ראוי לו להתנהג בעברא קמיה מריה, ובධונו מוגדר משובבות נטיות הפתחות הנה הדרך מפולשת לפניו להתרעם אל הר ד' ומקום קדשו, מן הבקשה, ותפילה, אל הרינה.

ה. אמר ר' בר אש' חונא ליה לר' בהנא, כי איכא צערא בעלהא שדי גלמייה וperc'r יודה ומצלל, אמר בעברא קמיה מריה. כי איכא שלמא לביש ומתקבב' ומטעטף ומצלל, אמר הבון לקראת אלהים ירושל. היראה והאהבה

הם יותר נוטים למצב מורה הכהנה לפעולות חומריות, שמן הין ניב' התגירה בחזוק, המורה על ורויות גופנית. אמנם ארץ ישראל שאירה מחייבים², ושפעות העם היושב בה היא להיות כל בנו למודי ד' הוגי דעתות וחושבי מחשבות, (ו) רק לפעמים בעות הצורך יאמבו ורוצעיהם ג'כ' לעבדות גופניות, כי מתנאי החכמה לשנה עצה, ויפה תלמוד תורה עם דרך ארץ³, אבל הנימוס הקבוע ישבם למבבך דראוי לעבדות רוח יותר מעבודת חומר. "עמ' זו יצרתי לי תהליחי ספרה"⁴ ומקרה מל' אמר הנכיאל, שג' לו יבא תר בחפץ צור ישראל, יעצמדו ורים ורעו צאנכם ובני נבר איכרים וכורמים ואתם כהני ד' תקראו משורי אלוניו". וכבר ה' דוגמת העוזר בימי שלמה, שהעבדות הגופנית היי מסורת לగרים מבני הנכאל המוכשרים לכך ע"פ תכנומם, וישראל עשה חיל בעבודות הרוח וכל מלאכת מהשbat בתורה ובתעודה, במוסר ותכמה, בין חכמה מעשית כהנאה ושליטון שרים וגביבים, בין חכמה עיינית שרי קדש והוגי דעתות, שהוא באמת חיל ישראל בעמים רבים, "כי חלק ד' עמו".

ד. ר' בר רב הונא רמי פומבי ומצלל, אמר הכהן לקראת אלהים ירושל, אמר שדי גלמייא וperc'r יודה ומצלל, אמר בעברא קמיה מריה. כשם שנחלה החפילה בכללה לשחים מערכות שהנה רינה ותפילה, שכח ובכח, כן שנות הנה הפעולות שכל אחת מהנה אריכה לפועל על גוף האדם. מגמת השבת, חלק הרינה שבתפילה, הוא לזרום את נפש האדם בשבטה ליזרה, למען תכיר בה את ערקה המרום, ותהי מוכנת יותר להשליל באמצעות ד' קונה. ובהתאם האדם נוטה אל החכמה והדעת אל כבוד ד' וצוז, מילא הוא מתעללה בדרכיו ומחקש במשעי, ועובד את בוראו אהבה, לא עכוזה עכד כ"א עבדות בן האב וחביב. הנטיה הזאת צריכה שמירה ביחס אל הזירות במשחה רק מדעתה את רעה, שלא יחשוב האדם שכבר כבר מצלחו ומה ונפשו נוטה אל אור ד' ואהבתו, שהוא אינו צריך להיות כיב' מזדק במשעים פרטיטים, שהם לדעתו אינם כיא בתור הערות לבונן צעדיו אל המושכלות והנטיות הטובות למי שלא הגיע עדין עליהם. ומותת המבשלה יצאה פעמים ריבות שערוריה בישראל ובאדם. ע"כ צריך לסמן כי תמיד על האדם להיות מכין עצמו לקראת אלהים, כי אין קין לעילו הנפש. ואין חכלה לכבוד האור האלקי הזרה על הנפש והמכנת, וכל מה שישיף מצללה צרך עוד להוספה הכהנה למפעלה יותר עליונה, גם שלא יכול בנופלים מרים מצלתו, מפני של הגודל מתחבירו יציר גזול הימנו. ע"כ גם במעשים היותר

² ב"ב קנת, ב. 3. אבות פ"ב מ"ב. 4. מלכים א, ג. 5. שם ס"ג, ס"ג. 7. דברים לב, ס. ד. 1. טוכה נג, א. 2. קלחת ד, ג.

חידונא לה לרב כהנא כי אייבא צערא בעלטמא שדי גלימה ופבר דיה ומצל. אמר בעבורא קמיה מורייה. כי אייבא שלמא לביש ומתביס ומותעטן ומצל. אמר "הבן לקראת אל-ה'ר' ישראל". רבא חזיה לר' המנוגא דכא מאיריך בצלותיה. אמרו מניחון חת' העולם וועוסקים בחוי שעיה. והוא סבר זמן תפללה לחודר וחמן תורה לחודר. ר' יומית הונה זמיג

ח' טולם. פולח וטפלה גורץ
מי שעה מיל לטרות נסלאס
ונלמוכו:

עֵץ אִית

לשם ית', לפי הכרה רושם הרגש. תבנה השכל אינה צריכה מצד עצמו להשתדלות זאת של העמקת הרושם, שמצד עצמו ומצדנו הנגחי די לו בהרחבת הדעת עצמה. אמן מצד בדוח כליל וגוק המכביםים על חווות השכל, דריין סייע מהעמקת הרושם. איך התפילה תבנה הוא לא מצד אמתה השכל הנגחי עצמו שהוא חדי עולם, כי"א מצד מקורי הגוף ומשיגו, שם וחוי שתה, איך לא יתכן לעזוב חyi צולם מצד חי שעה. אמן הוא סבר ובן תורה לחוזר וממן תפילה לחוזר, כאשר בכלל פרטיו ענייני תורה יש כלל מונח: לאולם לימד אדם ממה שלבו חפק', כי הנטייה הפנימית תנאה את האדם בדרך המשרים, וכיין שנטייתו ללו החזק נשבכת, היא אוט שאוטו החלק יהי נאות יותר להיות לד לעזר רחוני לפי מצב נפשו. בן הוא ג"כ בענין התורה והתפילה, השיפיטה השכלית לא תוכל כי' לון גבולות כמה קידם האדם להיות מתרפנס פרנסתו הרוחנית מעמקי התורה ותוננות השכל, וכמה הוא צריך לצרף עמו חבלין של הרגש. ע"כ גם בה הנטייה הפנימית תנאה את היישר שבאים בדרך ישרות, זאת בהיותו לפי מצב גוףנו נוטה לחמודות עסק התורה הוא זמן תורה, והוא העיקרי שב להשלם האדם הפרט והכלל כבילים. אמן בהיותו מרגע着他 עצמו בזמנן הומגיט שהוא נוטה לחפש הגעוגעים הרגשיים להרחבות התפילה ושפיכת נפשו לפניו ד' ע"פ מזת והרגש הוא אוט שלפי מצב גוףנו, אותה התבוננה נחוצה לו או יותר להשלם אחרה, אע"פ שהיא רמה ממשנה במעלה. זמן תורה לחוזר וממן תפילה לחוזר, אלא שהזמנית הקבוציים נקבעו ע"פ מזת הכלל, שראוי להיות נוטה בהם לחפילה.

הן שתי נסיות ראשיות שקיים צורך לכך לזכור את שתיהן למען ילק בפרק ד' התמימה. אולם תוצאות היראה היא לפי מושגיה המתפשטים נMICת רוח וכוננות הכהות לעmun לא יתרפו מגבולם לחבל את דרך הטוב, היפך מה תהינה תוצאות האהבה הרחובת הכהות הטובים שבאים לעmun יוסיפו "שושן חיל", והנה האדם לא יוכל לדעת בפרטיות איך למן משקל לרוחו, מתי יבור לד הזון להשריש בתוכו ציורי היראה ומתי יקבע זמנו לצירוי האהבה המרהייבים את הלב, אולם העזה הייתור מאושרת בוה היא להשקיף על מעמד הכלל, העולם והנוגת ד', שפניות יתחלף, פעם יצעה שמה ורוח גiel וופעם תתחולל סערה ומצבים מביעתיים. האדם היהידי ראוי לו שיימצא אה עצמו בטור תלך מכלל המציאות, לפותוח אותו החקק הקרוב ומתיחס אליו צי' כרכתו. צי' זה הוא המשקל הייתור מכובן לדעת למתי ישיב לאדם דרכו גמורותית אם ירבה לציר בנפשו קניין היראה המוסףים מחסום לכחות הרעם, ומתי ירבה בקניין האהבה המרהייבים את כחות הטובי. והיוינו בהיות צערא בעלהא, יהא זאת כי התכוונות הנמשכות ממעמד הצערא דכלמא הנה חסירות או בדור. צי' אז הוה פבר ידיה ושדי נליימה ומצלין, לעmun הרבות קניין היראה ומושגית, שהיות הצערא בעלהא מורה על חסרונו. וכחוות שלמא בעלהא, עת להרהייב כחות הטוביים, או לבש גיל החטען בכבוד זהה, כדי להארחיב לבבו ולஹסיף זו וצמה לנטיות הטוביים, כדי להרבות שלמות דעת ואור ד', הגם לבראות אלביך ישראל.

רבי ירמיה הות יתיב קמיה דרי"ז והוא עטקי' בשמעתא, נגה לאצלי'ו והוה לא מברחוב רבי ירמיה, קרוי רעל'י' דרי' מפיר איזנו ממשען תורה נט' תפלהו תועבה. האדם הוא פנה מטבח נפשו אל רגשי קודש, שלחשיקיטם לשלשליםם, להוציאם מן הכלה אל הפעול עמוקי נפשו החוצה, ודרישה לו החפילה. אמנם יכול האדם בזה לסתות בדבר אחד כלל, שהרי כשם שיש לו נטיות רוחניות מצד טבע נפשו המשבלת, כן יש לו גיב' המון רגשות שונים לנמה חפצית רצאנות חומריים. והנה זה ישכיל כל אדם, שהרחבת הרגשות הטסוערים לבלב האדם אל הענינים החומריים וכל השיך להם, אין טוב לאדם כי"א כשיהו מודרכים ע"פ משפט דעת התורה.

ג. רبا חוויה לרוב המונוגא דקה מאיריך בצלותיה, אמר מנייחין חי עולם ועומקין בחיה שעה, והוא סבר ומון תורה לחוד זומן תפילה להוז. התורה תנת לאדם מדעים חדשים בכל עת הנזכרים מקור האמת שהוא חי עולם, כי כן האמתויות מתקיימות לעצ. אמן התפילה אינה בנוייה על יסוד הודעה ידיעות חדשות להעשרה את שלל האדם באמתיות, כי אם תעסוק בחילוק מהידיעות והדעות מכך להשתמש בהן צ"פ כה ההרגש רק כדי להעמיק את הורשם של הידיעות המסוריות על כחות עצמו. צ"כ אין לתפילה ענן עם משפט האמת מצד עצמה, כי אם אותו הכת שיריגיש יותר גורש האנושי את רושם של האמתויות שהן כבר צפויות וגליות בשכל, אך יתפעל מהן ברגש נפשו. ולפוגמים דוקא הגיר הבלתי מזוכך כל כך ליהיב את הרגש ממש שהוא יליד החומר, צ"כ הותירו בתפילה תארים